

Magnum Bullarium Romanum, Seu Ejusdem Continuatio

Quæ Supplementi loco sit, tum huicce, tum aliis quæ præcesserunt
Editionibus, Romanæ, & Lugdunensi ...

Complectens Constitutiones Benedicti XIV. ab Anno 1746. usque ad
Annum 1749

Luxemburgi, 1753

LVI. Super designatione Confessariorum extra ordinariorum pro
Monialibus. 9. Augusti.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74761](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74761)

Dat. Pontif. Anno Octavo die 17. Julii 1748.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majoram sub Annulo Piscatoris die XVII. Julii MDCCXLVIII. Pontificatus Nostri Anno Octavo.

D. Card. Passioneus.

LVI. Super designatione Confessoriorum extraordinariorum pro Monialibus.

BENEDICTUS EPISCOPUS

Servus Servorum Dei. Ad perpetuam rei memoriam.

Proccinium.

Vigilantia Pontificis in procuranda conscientiarum serenitate.

Præcipiend in Monialibus, quæ certum habent Confessorium.

Ideo, firma remanente lege de unico Confessorio ordipario.

De extraordinariis oportunitate decernet, ut infra.

Sententia D. Thomæ Aquinatis pro concessione Confess. extraordinariorum.

Pastoralis curæ Nobis impositæ munus hanc, inter alias, sollicitudinem a Nobis exposcit, ut pusillorum animis in afflictione, & angustia constitutis opportuna solatia ac remedia afferre non negligamus, quorum ope interiorum conscientiarum tranquillitatem recuperare, aut conservare valeant, sine qua impossibile est debitam Omnipotentis Deo servitutem alacri, & prompta affectione exhibere. Hujusmodi angoribus, & afflictionibus confici passim constat Religiosas Mulieres in Claustris degentes, quibus certus, & unicus Sacramenti Pœnitentiæ Minister a Monasterii Prælato ad tres ut minimum annos designari solet; cui si aliquando, præ pudore, vel alia quapiam de causa, non omnes conscientiarum recessus aperire audeant, atque ideo Confessionis integritati detrahare incipiant, in barathrum perditionis æternæ se ipsas miserè conjiciunt. Quod sanè haud rarò evenire, satis Nobis exploratum atque compertum est, tum ex iis, quæ in Apostolicæ Pœnitentiariæ Officio tractari vidimus, dum olim in minoribus constituti plurimum annorum spatio munus Doctoris in Decretis in eodem Officio sustinimus; tum etiam ex iis, quæ in Episcopalis Anconitanæ primùm, deinde in Metropolitanæ Bononiensis Ecclesiæ regimine, frequenti usu cognovimus; tum demum ex his, quæ sæpius ad Nos in Petri Cathedra octavum jam annum Dei miseratione residentes, deferri contingit, sive ex parte diversarum hujusmodi Monialium, quæ animarum suarum angustias paternis oculis Nostri identidem subjicere coguntur; sive ex parte Venerabilium Fratrum Nostrorum Ecclesiarum Antistitum, qui Nobis earundem Monialium in suis Dicecesibus existentium calamitates, ex præallegata causa ortas, aut viva voce, aut per Literas non semel repræferantur, ac super eâ re Apostolicæ providentiæ opem postularunt. Hinc est, quod Nos earum spiritualibus indigentis per hanc Nostram perpetuò valituram Constitutionem opportune prospicere volentes; non quidem intendimus consultissimam illam, & veteris disciplinæ auctoritate roboratam Legem tollere, aut abrogare, quâ generaliter statutum esse dignoscitur, ut pro singulis Monialium Monasteriis unus dumtaxat Confessorius deputetur, qui Sacramentales Confessiones universæ earum Communitatis excipiat, neque liceat unicuique Moniali peculiarem Confessorium pro libito sibi deligere; sed hoc dumtaxat Nobis propositum est constituere, ut si quando generalis hujusmodi Legis rigor, in peculiaribus casibus, non sine animarum detrimento aut periculo, servari posse videatur, in promptu sit opportuna dispensationis, & indulgentiæ remedia occurrentibus necessitatibus admovere.

Sanè jamdudum Sanctus Thomas Aquinas Scholarum Princeps, Ecclesiæque Doctor, in Supplemento tertiæ Partis, quæst. 8. art. 4. ad sextum, sive in quartum Sententiarum, ex quo

Commentario desumptum est hujusmodi Supplementum, hoc Superioribus monitum dedit, ut Subditis suis, quibus certum, & uni cum Confessorium designare solent, haud difficulter licentiam concedant confitendi peccata sua alteri Sacerdoti; propterea quod multi infirmi, & imbecilles animo reperiuntur, qui potius eligent sine sacramentali expiatione ex hac vita migrare, quam ipsa peccata certo alicui Sacerdoti a Superiore designato aperire. Jam verò Sacrosancti Concilii Tridentini Patres, hanc legem districte sanxerunt, sess. 25. cap. 20. de Regular., ut Episcopi, alique Monasteriorum Prælati, subiectis sibi Monialibus Confessorium extraordinarium, duabus, aut tribus vicibus in singulos annos, exhibere debeant; per hæc verba: Præter ordinarium autem Confessorem, alius extraordinarius ab Episcopo, aut aliis Superioribus, bis, aut ter in anno offeratur, qui omnium Confessiones audire debeat. Quod quidem non alia de causa præscriptum fuit, quàm quia satis constabat nonnullas aliquando Moniales esse, quæ nulla ratione adduci possunt, ut aliquod peccatum suum ordinario Confessorio confiteantur; adeo ut necesse omnino sit, alterius Confessarii copiam ipsis suppeteri, ut apud hunc de peccatis suis integrè, ritè, atque utiliter confiteri possint. Id ipsum probè animadvertit magister Ecclesiæ Dei Sacerdos Sanctus Carolus Borromæus, qui prædicti Concilii Tridentini ab solutionem ope sua plurimum jovit, ejusque executionem, & observantiam in sua Mediolanensi Civitate, & Provincia, non sine immensis laboribus & curis, innoxit; Is enim hac de re decrevit: Præterea Superiores, ex decreto Sacri Tridentini Concilii, quotannis idoneum Confessorem extraordinarium Monialibus sibi subiectis exhibeant, cui curent, ut universæ confiteantur, ut quæ hujusmodi indigent medicinâ, propter aliquem oculum animæ morbum, neque ipse cam postulare, aut accipere ab usuato Confessore unquam auderent, liberius mederi suis malis possint, ac Diaboli laqueos evadere, una cum reliquis Confessorio novo sua peccata confitendo, uti legere est in Actis Ecclesiæ Mediolanensis, impress. anno 1599. pag. 53., in Editione autem Lugdunensi tom. 1. pag. 46.

Porro quicumque Conciliaris Decreti sensus penitus introsperit, non modò salutarem illius providentiam faciliè agnoscat; sed & circumspiciam ejusdem æquitate mirari debet. Superioribus enim tantummodò injungitur, ut duabus, tribusve vicibus infra annum, Confessorium extraordinarium Monialibus exhibeant; bis, aut ter in anno offeratur: Hujusmodi autem Confessarius jubetur earum omnium Confessiones excipere, quotquot eidem confiteri velint: Qui omnium Confessiones audire debeat. Neque tamen omnibus, & singulis Monialibus præcipitur, ut peccata sua extraordinario Sacerdoti confiteantur. Nihil aliud enim requiritur ab omnibus in Monasterio degentibus, tam scilicet a Superiorissa, cæterisque Monialibus Professis, atque Novitiis, quàm a Sæcularibus, quæ vel educationis causa, vel alio titulo, in eodem Monasterio cum debitis facultatibus commorantur, nisi ut extraordinario Confessorio singulæ se stant, sive ad Sacramentalem Confessionem apud ipsum, si placuerit, peragendam, sive ad salutaria monita, etiam extra Sacramentalem Confessionem, ab ipso accipienda. Atque ita prudentissimè consultum est, ne; si Moniales aliquæ extraordinarium Confessorium adirent, aliæ autem coram ipso non comparerent, suspiciones, atque oblocutiones excitarentur; & illæ quidem confiterentur necessarias habuisse causas, ob quas ad extraordinarii opem confugere coactæ essent; aliæ verò ab hujusmodi necessitatibus, & causis immunes judicarentur.

Quam

Pontifex
extendi cupit
eamdem regu-
lam ad
omnes Mu-
lierum Com-
munitates.

Quam agendi rationem communi Doctorum calculo comprobatur, san. mem. Prædecessor Noster Clemens Papa XI. Edicto suo, (quod est *XV. in secunda parte ipsius Bullarii*) inviolabiliter servari mandavit, eandemque omnium Dico- cesum consuetudo recepit. Nec aliud Nobis hac in re addendum superest, nisi, ut Venerabiles Fratres Nostros Ecclesiarum Antistes enixè horte- mur, ut, quamvis Tridentina Synodus de solis Claustralibus Monialibus in præmissis decreto lo- quatur, nihilominus eandem disciplinæ formam observet, tam cum aliis Monialibus, quæ licet Claustræ legibus minimè adstrictæ sint, in communitate tamen vivunt; quàm cum aliarum quarumcumque Mulierum, aut Puellarum Coe- tibus, seu Conservatoriis, quoties tam illæ, quàm istæ, unicum Ordinarium Pœnitentiæ Mi- nistrum a Superioribus designatum habeant. Quæ- cumque enim circa Moniales in rigorosa clau- sura viventes cavenda sunt, eadem in aliis qui- buscumque Mulieribus, sive Regularibus, sive Sæcularibus, in Communitate, aut Collegio de- gentibus, locum habere possunt; ideoque pari providentia, iisdemque remediis aceri, aut emendari debent. Et Nos quidem, quum hanc consuetudinem offerendi Confessarios extraor- dinarios bis, aut ter in anno singulis tam Mo- nialium non Claustralium Communitatibus, quam piis aliarum Puellarum, & Mulierum Coetibus, & Communitatibus, in Nostra Ci- vitate, & Diocesi Bononiensi induxerimus; (qua de re extat Edictum Nostrum *nu. LVI. in- ter Pastorales Institutiones Italico primum ser- mone a Nobis vulgatas, deindeque in Latinum conversas*); omnibus testari possumus, vel potius debemus, uberem spiritualium utilitatum messem Nos inde evidenter collegisse.

Dubia qua-
dam circa
Concilii De-
cretum orta
declarat.

Quum verò super relati Conciliaris Textus intelligentia nonnullæ quæstiones alias excita- tæ, eademque jam pridem per opportuna Sed- is Apostolicæ decreta definitæ fuerint; ope- re pretium ducimus hujusmodi definitiones ab omnibus, ad quos spectat, omnino tenen- das, atque servandas, his Nostris Apostolicis Litteris completi, & auctoritatis quoque No- stræ robore communitas, in prædictorum om- nium notitiam deducere. Et primò quæstionem scit, ad quem Superiorem pertineat extraordi- narium Confessorem Monialibus deputare, at- que offerre: Sed facilis fuit responsio, quam Nos quoque decreto Nostrò ratam habemus; hujusmodi scilicet deputationem ad eum regula- riter spectare, ad quem pertinet Confessarii Or- dinarii electio, & deputatio; ideoque Episcopus, sive Ordinarius Locum, qui Monialibus sibi subiectis Confessarium Ordinarium dare consue- vit, idem Confessarium extraordinarium bis, aut ter in anno, ad normam Tridentinæ sanc- tionis, eidem offerre tenetur; Prælatus verò Regularis, ad quem pertinet Ordinarium Con- fessarium subditis sibi Monialibus, servata Apostolicarum Constitutionum forma, designare & constituere; ipse etiam eidem extraordi- narium Confessarium, in vim præfati decreti, & juxta easdem Constitutiones, duobus aut tribus per annum temporibus exhibere potest, ac debet. Quæ tamen ideo *regulariter* obtinere diximus; quia si Episcopus aliquis (quod Deus avertat) adeo in hac re negligens esset, ut Mo- nialibus suis, bis terve in anno, extraordinarii Confessarii copiam facere præmitteret; obtinens, ut moris est, nullam hac de re Moniali- bus ipsis sollicitudinem, aut curam esse; tunc vo- lumus Dilectum Filium Nostrum Sanctæ Rom- anæ Ecclesiæ Cardinalem modernum & pro tem- pore existentem Majorem Pœnitentiarum, sta- tim ac pro parte Monialium hujusmodi requisitus fuerit, Ordinarii Pastoris negligentiam supplere debere, eorumque Monasterio extraordinarium

I.
Ad quem
pertinet
Confessarium
extraordina-
rium Monia-
libus offerre.

Ordinario-
rum negli-
gentia sup-
pleri debet a
Card. Majori
Pœnitentia-
rio.

Confessarium, ex eorum tamen numero, qui ad excipiendas Monialium Confessiones ab ipso Ordinario Locum approbati fuerint, cum omni- bus necessariis & opportunis facultatibus, con- cedere, & deputare. Quod si Prælatus Regula- ris eandem Concilii legem de Confessore extraor- dinario bis aut ter in anno Monialibus sibi sub- jectis exhibendo, similiter implere neglexerit; tunc locus fiet Decreto Congregationis Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium ad ip- sius Concilii interpretationem & executionem auctoritate Apostolica deputatorum, quo scilicet eadem Congregatio ad quæstionem ab Episcopo Vercellensi propositam *die 23. Augusti anni MDCXXXI. rescripsit, ut infra: Episcopus Vercellen. supplicat sibi respondere, an deputatione Confessarii extraordinarii Monia- lium Regularibus subiectarum spectet ad Ordina- rium Locum: Sacra Congregatio censuit, ad Episcopum non pertinere, nisi in casu negligentia eorundem Regularium: ut videre licet Decreto- rum Lib. XIV. pag. 493. Nec aliter respondit quæstionibus ab Episcopis Belgii exhibitis, die 6. Aprilis anni MDCXLVII, ut legitur Decretor. Lib. XV. pag. 397. Quæ quidem rescripta, & Decreta, Nos etiam præsentium tenore, & Apostolica auctoritate, in omnibus, & per omnia approbamus, & confirmamus.*

Quum autem Tridentina Synodus de univer- sa quidem Monialium Communitate, ut supra, decreverit, sed nihil de singulis Monialibus statuerit; ut patet legenti Textum citati Capituli X., utque etiam jam usque ab anno MDLXXV. judicatum fuit ab ipsa Congregatione Cardi- nali Concilii Interpretum, per subsequens Rescriptum, quod extat *Decret. Lib. IV. pag. 90. Sacra Eccl. censuit, extraordinarium Confesso- rem offerendum non alicui Moniali singulariter, sed omnibus Monialibus universe, ut omnium Confessiones audire debeat; in arbitrio tamen cujusque Monialis esse, ut Confessario extraordi- nario velit confiteri; Hinc ortum habuit alterum controversiæ, seu dubitationis caput; an scilicet, ubi jam universæ Communitati bis terve infra annum Confessarii extraordinarii copia facta est, & nihilominus aliqua Monialis Confessarium peculiarem extra ordinem sibi concedi velit, an, inquam, hujusmodi petiti- oni sit indulgendum. Id autem primo loco quæ- situm fuit, proposito casu Monialis graviter ægotantis quæ in mortis periculo, pro spirituali consolatione posulet, alium Sacerdotem, qui tunc non sit Ordinarius Monasterii Confessor, suprema sibi Ecclesiasticæ pietatis officia, & Pœnitentiæ Sacramentum ministrare. Huic an- nuendum facile esse, prædicta Congregatio plu- ries judicavit, ut videre est ipsius *Decretor. Lib. XV. pag. 322. a tergo, sub die 6. Aprilis anni MDCXLVII. & eodem Libro pag. 586. die 2. Februarii anni MDCXLIX; quæ pariter Decreta à Nobis præsentium tenore approbantur, & confirmantur; ut scilicet Episcopi subiectis si- bi Monialibus in gravi infirmitate constitutis, & id expetentibus, peculiarem Confessarium concedere debeant; iidemque etiam ipsam præsentem erga Moniales Regularibus Prælatus subiectas, quum aliqua ex illis a suo Superio- re Regulari hujusmodi gratiam impetrare non poterit. In hoc autem casu nihil statuitur de Car- dinali Majore Pœnitentiarum, non ideo, quia ne- queat is pro singulis Monialibus idem facere, quod supra diximus eundem pro toto Monasterio facere posse; sed quia tunc, ob temporis angus- tias, interclusa præsumitur via recurrendi ad ip- sius Officium. Quod si nihilominus ipsius adeundi tempus, & modus suppetat; ad eum pertinebit, eadem prorsus ratione peculia- ribus supplicantiis necessitatibus provide- re, quæ dictum est superius, universæ Re-**

Superio-
rum verò Re-
gularium, ab
Ordinariis
locorum.

II.
An Monia-
libus conce-
dendi sint
Confessarii
peculiares ex-
tra ordinem.

Quid in ca-
su gravis in-
firmitatis.

Quid in ca-
su intupera-
bilis reluc-
tantia adver-
sus Confesso-
rem ordina-
rium.

ligiosæ Communitati ab ipso consulendum esse.

Actum deinde fuit de peculiaribus quibusdam Monialibus, quæ nec corpore infirmæ, nec morti proximæ, Ordinario tamen Ministro confiteri obfirmatè recusant. Istarum quoque animi debilitas commiseranda est, & sublevanda; adeoque, ubi earum reluctantia superari nequeat, Confessarius extra ordinem deputandus est, qui earum Confessiones peculiariter excipiat. Id verò, circa Moniales Episcopo, seu Ordinario Loci subjectas, ab ipso Ordinario præstari debet. Quod autem ad illas pertinet, quæ Regularium Regimini subsunt, ad Regularium Prælaturum pertinet, servatis servandis, peculiarem ipsis destinare Confessarium ex approbatis ab Ordinario ad Confessiones Monialium; vel, si Sacerdos ille, cui ejusmodi Monialis confiteri cupit, pro illis non sit approbatus, cum ipso Ordinario agendum erit, ut pro excipienda saltem illius Monialis Confessione, & pro tot vicibus, quot expedire judicabitur, eundem approbet. Sin autem conringat (neque id adeò rarum est) ut Regularis Superior ad concedendum hujusmodi Confessarium extraordinarium Moniali communem Confessarium recusanti nullo pacto adduci possit; jam huic casui provisum est per Decretum anno MDLXXIII. a prædicta Congregatione Concilii editum, & a fel. record. Gregorio Papa XIII. tunc Apostolicum Thronum obtinente approbatum, & confirmatum, quod nunc iterum confirmationis Nostræ auctoritate roboramus. Decreti verba relata Lib. 1. *Decretorum ipsius Congregationis pag. 66. a tergo, hæc sunt: Monialis per aliquod tempus noluit confiteri Confessariis Regularibus. Dubitatum fuit, an Episcopus Regiensis posset dare dictæ Moniali Confessorem alterius Ordinis Regularem, vel Secularem, cui illa semel, vel pluries confiteatur peccata sua, & a quo absolvi possit. Sanctissimus Dominus Noster, etiam ex sententia Congregationis Concilii, declaravit, dictum Caput decimum ita esse intelligendum, ut etiam possit Episcopus concedere Confessarium alterius Ordinis, vel Secularem. Præterea nihil obstat, quo minus ipsa Monialis recursum habeat ad Cardinalem Majorem Pœnitentiarum, a quo ipsi providendum erit, ut supra dictum est, per deputationem Confessarii ex approbatis ad Moniales, apud quem illa confiteatur.*

Quid pro
spirituali
consolatione,
& profectu.

Quæsitum denique fuit de Monialibus illis, quæ neque ægrotant, neque recusant Ordinario Pœnitentiæ Ministrum a Monasterii Prælato pro universa Communitate deputatum; verum pro majori animi sui quiete, atque ulteriori in via Dei progressu, facultatem petunt confitendi aliquoties Sacerdoti ad excipiendas Monialium Confessiones jam approbato. Quæ de re non semel Nobis in minori statu degentibus accidit, ut cum aliquibus Episcopis, aut Regularibus Monialium Superioribus agere debuerimus. Porro in aliquos ex iis incidimus plus nimio severos; qui aspera quadam verborum brevitate respondebant, quod quum Moniali postulanti libera fuisset facultas confitendi extraordinario Sacerdoti, qui universæ Communitati non semel eo anno jam datus fuerat, tunc oportebat eam conscientia suæ consuluisse: Quod si oblata commoditate uti noluerat, id sibi imputaret; neque pergeret Superiori molestiam afferre, ut peculiarem Confessarium extra ordinem ipsi concederet. Nobis autem obsequentibus, Monialem hujusmodi ad Apostolicæ Pœnitentiæ Officium facile recursum habituram, ibique haud ægre impetraturam id, quod ab ipsis Superioribus ei denegatum fuisset; iterum constanter respondebant, extraordinarium hujusmodi Confessarium, post impletam ab ipsis erga universum Monasterium Tri-

dentini Concilii legem, ab alio quidem concedi posse, sed a se nunquam concessum iri.

At verò, neque tunc Nobis ardebat, neque profecto nunc Nobis placet rigida isthæc agendi ratio. Persuasum enim habebamus, adeoque habemus, non solum integræ Communitati, sed singulis etiam Monialibus indulgendum esse in iis rebus, quæ justè & rationabiliter petuntur, maxinè quum illæ ad earum conscientia quietem, & securitatem conferre dignoscuntur. Neque sane hujusmodi postulationes aut temere exaudiri, aut sine causa rejici debere censuimus; sed inquirendum in primis esse de qualitatibus tum Monialis, quæ Confessarium extra ordinem petit, tum Confessarii, qui ab ea requiritur; ut utriusque diligenter inspectis, deliberari possit, an illius votis annuendum sit, an non. Si enim Monialis ex una parte nullum det adversæ suspicionis locum, ex altera verò Confessarius non modò legitimam Ordinarium approbationem, sed etiam commune probitatis testimonium pro se habeat, nullo modo probare possumus iam frum hujusmodi Prælatorum in renuendo propositum; nec intelligimus, cur post Confessarium extraordinarium integræ Communitati, juxta legem Concilii Tridentini, oblatum, nulla omninò Monialibus singulis spes relinquatur obtinendi peculiarem Confessarium, cujus consilio, & opera, justis fortasè de causis, indigere se arbitrentur. Non ita sane hæc de re sentiebat sapientissimus ille Animarum Rector S. Franciscus Salecius, cujus doctrinæ summam ex illius Operibus tum editis, tum manuscriptis, collectam, bon. mem. Joannes Petrus le Camus Episcopus Bellocensis justo volumine complexus est, cui Titulum fecit: *Spiritus Sancti Francisci Salecii*. In hujus compendio, quod ex Gallico in Italicum sermonem conversum Venetiis anno MDCCXLV. pro quarta vice Typis editum est, *parte XVII. cap. 6.* aperte legitur, quod, quum Beatus Episcopus non ita intelligeret præmissum Concilii Tridentini Decretum, ut veniunt existimaret, Confessarium extraordinarium, pluribus etiam quàm tribus vicibus in anno, Religiosæ Communitati offerre; quæ quidem sententia plures habet suffragatores, quos refert *Diana in Editione coordinata Tom. 7. Tract. 1. resol. 348.*; non solum solebat suis Monialibus Visitationis Beatæ Mariæ Virginis quater in anno, videlicet in singulis Hebdomadis Quatuor Temporum, Confessarium extraordinarium deputare; verum etiam earum respectivis Superioribus commendatum reliquit, ut singulis Monialibus, quæ non ex animi levitate, neque ex indiscreta affectionis singularitate, Confessarium extraordinarium peculiariter peterent, haud se difficiles in eo concedendo præberent. Nec aliter se gerere consuevit Ven. mem. Gregorius Cardinalis Barbadius Episcopus Patavinus; Is enim, ut testatur illius quondam Vicarius Generalis Joannes Clericatus in *Tractatu de Pœnitentia, decis. 41. num. 7.*, & Patrum Tridentinorum decretum quoad omnia Monialium Monasteria in sua Civitate & Diœcesi existentia quotannis reipsa exequabatur, & nihilominus exorari se patiebatur a Monialibus, quæ aliquando rationabilibus de causis peculiarem pro se Confessarium expeterent. Hujusmodi regulis, & exemplis nostram quoque agendi rationem in spirituali Monialium regimine cor formare curavimus; maximumque utilitatis, & quietis fructum Nos inde percepisse cognovimus. Quapropter Venerabiles Fratres Ecclesiarum Antistes, atque Dilectos Filios quarumcumque Religiosarum Mulierum Rectores hortamur in Domino, & enixè monemus, ut eandem viam, quoad fieri potest, insistere non reculent, & non adeo difficiles se præbeant peculiaribus

Monialibus

Monialibus extraordinarium Confessarium aliquando expetentibus; quin potius, nisi aut Monialis postulantis, aut Confessarii requisiti qualitas aliter faciendum suadeant, earum iustis precibus obsecundare studeant: illud cogitantes, quod est liberum sit cuilibet Moniali Cardinalem Majorem Pœnitentiarum adire, cui ea in re facultas cumulativa cum omnibus locorum Ordinariis a Romano Pontifice tribuitur; nihilominus ea est aliquando necessitatis urgentia, ut remedium, quod de longinquo petendum est, non satis tempestive adveniat: Et quamvis etiam quorumlibet negotiorum expeditiones, quæ in Officio Pœnitentiariæ Apostolicæ sunt, ab omni vel minima pecuniæ solutione inviolabiliter sint immunes: non omnibus tamen Monialibus facile est invenire, qui earum negocia in Urbe procurare velit, & possit.

III. De qualitatibus Confessarii extraordinarii.

Jam verò postrema superest quæstio, nimirum de qualitatibus Confessarii extraordinarii, qui vel pro universa Monialium Communitate, vel pro aliqua Moniali peculiariter deputari debeat. Porro nullo unquam tempore dubitatum fuit, an in hujusmodi Sacerdote ætatis maturitas, morum integritas, prudentiæ lumen requiratur; quas quidem dotes in eo, qui ad hujusmodi munus adhibetur, necessarias esse, omnes fatentur. Sicut etiam minimè dubitatur, quin idem ab Ordinario Loci specialiter pro Monialibus approbatus esse debeat, quum hujusmodi approbatio, ex Apostolicarum Constitutionum lege, omnino requiratur non solum in omnibus tam ordinariis, quàm extraordinariis Confessariis, qui Monialibus, etiam Regularibus subiectis, ab earum respective Superioribus deputantur; sed etiam in iis, qui a Cardinali Majori Pœnitentiarum conceduntur, etiam Apostolica Sede vacante, quo nimirum tempore amplioribus is pollet facultatibus; ut videre est in Nostra Constitutione super illius facultatibus edita, quæ est xcvi. in Tomo I. Bullarii Nostri, ubi paragrapho 54. eidem conceditur, ut vacante Sede, *Monialibus Confessarios extra ordinem valeat deputare, si eos ex aliqua rationabili causa petierint, pro eorum libitu, inter approbatos ab Ordinario ad audiendas Monialium Confessiones eligendos.* Quomobrem ad id dumtaxat redacta est controversia, an scilicet à Clero Sæculari, an verò à Regulari eligendus sit hujusmodi Confessarius; tum inter Regulares, an assumi possit ex quolibet Ordine alias permisso, an verò semper deputari debeat ex ipso Ordine Prælati Regularis, ad quem Monasterii regimen spectat.

An semper deputari debeat ex eo Ordine, cuius est Monasterii Prælati.

Quid de consuetudine.

Sanè pro Monialibus Episcopo immediatè subiectis regula est, ut Ordinarius earum Confessor sit Sacerdos Sæcularis. Extraordinarium verò ex Ordinibus Regularibus sæpissimè assumi, apud plerosque Episcopos usu receptum esse constat; deficiente forsitan per singulas Dioceses Sæcularium Presbyterorum ad id muneris idoneorum copia. Regulares autem Prælati Monialibus sibi subiectis Confessarium Ordinarium designant à suo ipsorum Ordine; extraordinarium autem etiam ex alio Ordine Regulari deputare possunt, juxta Decretum a sæpèdicta Congregatione Concilii editum die xxvij. Septembris anni MDXCV. ac relatum in Libro iij. Decretorum pag. 149. a tergo, ubi sic legitur: *Sacra &c. respondit, Superiores Regulares teneri offerre Confessarium extraordinarium ejusdem Ordinis, alterius verò Ordinis posse quidem, sed non teneri.* Nunquam tamen, quod meminerimus, ullum Sacerdotem Sæcularem, aut diversè Ordinis Regularem, vidimus à Regulari Prælato Monialibus sibi subiectis extraordinarium Confessorem deputari. Denique quum aliquando evenire possit, ut in casu negligentæ Superioris Regularis, ad Episcopum, ut supra

Regulares deputare possunt Confessarios extraordinarios, etiam ex alio Ordine, vel Sæcularem.

dictum est, pertineat deputatio Confessarii extraordinarii etiam pro Monialibus Regularium regimini subiectis, nulla ipse lege tenetur ad hujusmodi Confessarium eligendum ex eo Ordine, cuius est Monasterii Prælati; sed tali casu liberum est illi quemlibet idoneum Presbyterum Sæcularem, aut alterius Ordinis Regularem, ad audiendas earum Monialium Confessiones deputare.

At quum Superioribus annis Apostolicæ Sedi expositum fuisset, pluribus de causis, iisque gravissimis, quas hic referre opus non est, non tam opportunum, quàm plane necessarium videri, ut Monialium Monasteria Regularium regimini subiecta, semel saltem in anno Confessarium extraordinarium diversè Ordinis Regularem, aut è Sæculari Clero Presbyterum haberent, hujus rei examen, jubente fel. record. Prædecessore Nostro Innocentio Papa XIII., assumptum fuit à peculiari Congregatione ex quinque tunc existentibus S. R. E. Cardinalibus compositâ, cui Nos tunc in Minoribus constituti in Secretarii munere operam præstabamus; quæque, per annum & ultra, singulis Hebdomadis cogebatur, ad discutienda, & definienda complura Ecclesiasticarum quæstionum capita, quæ deinde inserta sunt in Apostolicis Literis ab eodem Innocentio Prædecessore editis die xlii. Maii anni MDCCXXXIII., quarum initium est: *Apostolici Ministerii*, quæ etiam à san. mem. Prædecessore quoque Nostro Benedicto Papa XIII. in forma specifica confirmatæ fuerunt, per alias similes Literas datas die xxlii. Septembris anni MDCCXXIV.

Controversia sub Innocentio XIII. examinata in Congregatione particulari,

Cum autem negocia, quæ in ea Congregatione tractabantur, nullius privatas rationes attingerent, sed de restituenda potissimum Tridentini Concilii observantia in quibusdam Catholicæ Orbis Regionibus, ut ferebatur, non parum labefactatâ, unicè ageretur; necessarium minimè judicatum fuit, aliquem velut in iudicium vocare, ad deducenda jura, siquæ sibi adversus illa, quæ decernenda viderentur, compere forsitan putaret. Sed Nostra peculiaris cura erat, ad singula proposita capita totidem Dissertationes, unicuique ex præfatis Cardinalibus exhibendas, elucubrare; ad demonstranda videlicet fundamenta illius disciplinæ, quæ in usum revocanda censebatur. Nec aliter se res habuit, quum in eadem Congregatione, ut præfertur, in deliberationem venit, an discernendum foret, ut Regulares Monasteriorum Prælati, unâ saltem ex tribus vicibus, quibus extraordinarium Confessarium Monialibus sibi subiectis in annos singulos exhibere debent, aliquem Sæcularem, aut alterius Ordinis Regularem Presbyterum ad id deputare tenerentur, utque ipsi hac in re deficientibus, liberum esset Episcopis Locorum Ordinariis eorum defectum supplere, & emendare.

Ejus Congregationis scopus, Tridentini Concilii observantiam instaurare.

Verùm quum Regularibus innotuisset, a prædicta Congregatione conditum esse Decretum eorum intentioni contrarium; utpotè qui minimè adstringi volebant ad hujusmodi annuam deputationem Confessorum extraordinariorum à Clero Sæculari, vel ex aliis Ordinibus; nonnullarum Religionum Procuratores Generales petierunt admitti ad deducendas rationes, quas hujusmodi Decreto obtinere putabant; Cumque id facile impetrassent, ac suam, totiusque Coetus Regularium causam per eximios illius temporis in Romana Curia Advocatos defendi curassent; sed nihilominus prædicta Cardinalium Congregatio in priori sententia permansisset; placuit præfato Prædecessori Innocentio, antequam Decretum hujusmodi approbatione sua confirmaret, aliorum Cardinalium sententias audire. Itaque, exclusis illis omnibus, qui ex ipsius Pontificis deputatione, in præce-

Nihilominus in hoc casu admitti sunt Regulares ad contradicendum.

Novæ cautionis a Pontifici adhibite.

dentibus Sessionibus per annum integrum negotia discussant; aliisque advocatis Cardinalibus, quibus exhiberi secretò fecerat conscriptarum allegationum exempla; Nobis etiam adfuisse iustis, qui rationum momenta a priori Congregatione præ oculis habita, si opus esset, exponere possemus; novam Cardinalium Congregationem ex improvviso coram se convocavit, in qua iterum proposita quæstio diligenter ac maturè discussa fuit; ac demum ipse Pontifex, de ipsius Congregationis consilio, & assensu, super hac re decrevit, ut sequitur: *Cumque ex eodem Concilio Tridentino Confessor extraordinarius bis, aut ter in anno offerri Monialibus debeat, qui omnium Confessiones audiat; si in posterum Superiores Regulares, quoad Monasteria ipsis subiecta, toties prædictum extraordinarium Confessorem deputare neglexerint, vel si etiam ex proprio eodem Ordine semper deputaverint, nec saltem semel in anno ad id minus elegerint Sacerdotem aut Secularem, aut Regularem alterius diversi Ordinis professorem, in his casibus Episcopi, pro sui arbitrio & conscientia, deputationem huiusmodi facere possint, nec illa quovis titulo, aut prætextu, a Superioribus Regularibus valeat impediri.*

Tenor resolutionis a Pontifice tunc editæ.

Ea generalis est, & ubique observanda.

Per scriptum sanè fuit huiusmodi Decretum ea occasione, qua agebatur de restituenda in certis quibusdam Regionibus Ecclesiastica disciplina ad formam Concilii Tridentini: Verùm ipsius Decreti vigor ad eas dumtaxat Regiones minimè restrictus fuit; quum & animarum pericula, quæ ex perpetua Confessorum ejusdem Ordinis deputatione timebantur, in omnibus Monasteriis Regularium regimini subiectis locum habere possint; & quæcumque adversus Decretum ipsum adducta fuerint, ex generalibus Ordinum Statutis, & ex Constitutionibus Monialium Regularibus subiectarum, fuerint desumpta. Cumque iudicatum fuerit, ea omnia nequaquam obtare, quo minus ita decerneretur; sequitur, ut, quamvis eidem Decreto causam dederint peculiarium quarundam Regionum necessitates Apostolicæ Sedi eo tempore expositæ, illud tamen generale sit, & universos per Orbem Regulares Monasteriorum Monialium Prælatos afficere debeat. Cum verò deinde alter laudatus Prædecessor Benedictus XIII. Innocentii Literas in forma specificæ confirmaret, Nobis constat, illius mentem fuisse, ut huiusmodi Decretum universalis & in violabilis legis vim obtineret. Super quo nihilominus ne ulla apud aliquos superstit dubitatio; Nos ipsi, præsentium Literarum vigore, ac Motu proprio, & certa scientia, deque Apostolicæ potestatis plenitudine, ipsum reitarum Innocentii Prædecessoris Decretum, statutum, mandatum, atque præceptum, ad omnia per Orbem ubique existentia, & Regularium regimini subiecta Monialium Monasteria, quatenus opus sit, expressè extendentes, & ampliantes; decernimus, atque statuimus, ut singulis annis, incipiendo a proximo millesimo septingentesimo quadragesimo nono a Nativitate Domini decurrendo, Regulares Monasteriorum Prælati teneantur bis, aut ter in anno Confessarium extraordinarium universis Monialibus in iis degentibus offerre; si verò ipsi forsan huiusmodi Confessarii extraordinarii deputationes intra præscripta tempora omiserint, vel semper proprii Ordinis Regularem Sacerdotem ad hunc effectum deputaverint; itaut præfatæ Moniales semel saltem in anno Confessarium extraordinarium è Clero Sæculari, aut ex alio Ordine Regulari non habeant; ad Episcopos Diocesanos, omni appellatione remota, devolvatur jus supplendi eorundem Prælatorum defectum (si nempe pensatis rerum circumstantiis, ita expediens esse judicaverint) per deputationem Confessarii extraordinarii, quem tam in uno,

Pontifex eam expressè extendit ad omnia Monasteria Regularibus subiecta, cum præcepto &c.

quam in altero casu, aut è Clero Sæculari, aut ex alio Regulari Ordine, pro ipsorum arbitrio, deligere possint, & valeant.

Quocirca dilecto Filio Nostro Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinali, moderno Nostro, & pro tempore existenti Romani Pontificis in Urbe, eiusque Districtu Vicario in Spiritualibus Generali, earundem præsentium tenore committimus, & mandamus, ut hæc nostra Decreta, atque Statuta, tam in omnibus ejusdem Almæ Urbis Monasteriis, quæ Regularium regimini subiant, quam in aliis quibusque Regularium, aut Sæcularium Mulierum, aut Puellarum Domibus, seu Collegiis, atque Conventoriis, quibus unicus ordinarius Confessor a Superioribus deputari solet, in omnibus & per omnia, iuxta earundem Literarum præscriptum, exactissimè observari, & adimpleri faciat; ne forte auri contingat, quod cum magna animi nostri molestia dictum aliquando esse cognovimus, Apostolicas Constitutiones Romæ quidem ferri, & publicari, sed eas minime in ipsa Urbe ad effectum perducere.

Eandem porro curam, & sollicitudinem injungimus, & demandamus Venerabilibus Fratribus Patriarchis, Primatibus, Archiepiscopis, & Episcopis per omnes universi Orbis Ecclesias constitutis; quibus, ut satis persectum putamus voluntatis nostræ studium, tam in eorum rationabilibus querelis, justisque petitionibus suscipiendis, quam in corrupteis quas irrepressibiles indicaverint, eliminandis; idque non ex ingenio nostro quidquam statuendo, nec peregrinas novitatis inducendo; sed veteres ut plurimum leges & regulas, vigili Prædecessorum nostrorum providentia jam pridem constitutas, in pristinum debitumque vigorem, & usum revocando: Ita eosdem meminisse volumus, proprium zeli Pastoralis officium non in eo situm esse, ut adversus ea, quæ contra leges sunt, inutiliter deplorandum declament; sed ut illa de medio tollere curent, adhibitis opportunis remediis in eum finem jam præstitutis, implorato etiam Apostolicæ Sedis auxilio, ubi impedimentum aliquod eorum auctoritati, & legitime executioni, afferri contingat, omnesque diligentias & curas, quas corrigendis abutibus ipsi fideliter impenderint, in irritum cedere videant.

Quoniam verò tam in superioribus allegato Clementis XI. Ed. cto. quam in Synodalibus plurimum Episcoporum Constitutionibus statutum esse conspicimus, ut quo tempore extraordinarius Confessor alicui Communitati deputatus ministerio suo fungitur ordinarius Confessor nullum ipsi impedimentum afferre audeat, multò que minus præsumat per id temporis alicuius Monialis, sive Superioris, sive Novitæ, sive Conversæ, neque denum alterius cujuscumque Personæ intra septa Monasterii, aut præ Domus commorantis, Sacramentalem Confessionem audire; Nos id quoque approbatione nostra roborantes & confirmantes; statuimus & mandamus, ut Episcopi quidem, si de Monasteriis, aut Domibus eorum regimini subiectis agatur, Regulares autem Superiores, quod ad illas Communitates attinet, quibus ipsi præsent, pro huiusmodi Legis implemento advigilent, & contravenientes meritis poenis coerceant, & afficiant.

Ac demum quibuscumque Confessariis extraordinariis, qui vel alicui Communitati generali er, vel peculiariter alicui personæ in Monasterio degenti concessi, ac deputati fuerint, districtè inhibemus, sub poenis adversus accedentes ad Monasteria Monialium, & cum ipsis conversantes, præsertim Regulares, a Prædecessoribus Nostriis quancumque statutis (quas etiam præsentium vigore confirmamus, & innovamus) ne, postquam suum officium impleverint, ad idem Monasterium vitæ ritis accedere, aut ulius generis commercium intra ipsum quomodocumque continuare & fovere,

Commissarius
Vicarius in
præsentibus
executionibus

In
nominibus
Christi, &c.
Episcopi

Durante
Confessarii
Ordinarii
Confessarii
munus esse

Extraordinarius
expleto officio
non accedat
ad illud
Claustro

Clauſulae
pro præmiſſo-
rum firmi-
tate.

etiam ſub ſpiritualis cauſæ, aut neceſſitatis ob-
tentu & colore, audeant, aut præſumant.

Decernentes, ipſas præſentes Litteras, atque
omnia & ſingula in eis ſtatuta atque præſcripta,
etiãſi quicumque in iſdem intereſſe habent-
es, ſeu habere prætendentes, ad id vocati,
& auditi non fuerint, nec præmiſſis con-
ſenſerint, aut alterius cuiuſcumque generis
deſectus forſan aduerſus eas obijciatur, ſem-
per & perpetuò valida, & efficacia eſſe & fore,
& ab omnibus, ad quos ſpectat, atque in futu-
rum ſpectabit, inuolabiliter etiam perpetuò ob-
ſeruari. Sicque & non aliter in præmiſſis per
quocumque Iudices Ordinarios, & Delegat-
os, etiam Cauſarum Palatii Apoſtolicæ Audi-
tores, & Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinalium
Congregationes ordinarias, aut peculiariter
deputatas, aliouſque Cardinales, etiam de La-
tere Legatos, ac Vice-Legatos, & Apoſtolicæ
Sedis Nuncios, iudicari, & deſiniri debere; ſub-
lata eis, & eorum cuiilibet, aliter iudicandi,
deſinendi, ac interpretandi facultate, & aucto-
ritate; atque irritum, & inane decernentes,
quidquid ſecus a quocumque ſcienter, vel igno-
rante contigerit attentari.

Derogatio
contrariis.

Non obſtantibus quibuſcumque etiam Apo-
ſtolicis, ac Uniuerſalibus, Provincialibus,
& Synodalibus Conciliis editis generalibus, vel
ſpecialibus Conſtitutionibus, & Ordinationi-
bus, nec non quarumcumque Eccleſiarum, &
Ordinum Regularium, ſeu Congregationum,
aut Societatum, & Inſtitutorum, etiam
Sancti Joannis Hieroſolymitani, aliorumque
Militarium Ordinum, ſeu Monafteriorum Vi-
rorum, aut Monialium, aliarumque piarum Do-
mum, etiam iuramento, confirmatione Apo-
ſtolica, vel quavis firmitate alia roboratis ſtatutis,
uſibus, & conſuetudinibus etiam immemorabili-
bus; Privilegiis quoque, exemptionibus, &
Indultis, etiam in corpore juris clauſis, aut
Litteris Apoſtolicis, cuiilibet præmiſſorum, ſub
quibuſcumque verborum tenoribus, & for-
mis, etiam hic de neceſſitate exprimentis, ac
cum quibuſvis clauſulis, & decretis, etiam
irritantibus in genere, vel in ſpecie, & derogato-
riarum derogatoriis, quomodolibet in con-
trarium conceſſis, ac plurius confirmatis, appro-
batis, & innovatis; quibus omnibus, & ſin-
gulis, hac vice dumtaxat, & ad præmiſſorum
effectum, illis aliis in ſuo robore permanſuris,
de Apoſtolicæ poteſtatis plenitudine derogamus,
cæteriſque contrariis quibuſcumque.

Fides præ-
ſtanda tran-
ſumptis.

Volumus demum, ut earundem præſentium
Tranſumptis, ſeu exemplis, etiam impreſſis,
manu alicujus Notarii publici ſubſcriptis, &
ſigillo Perſonæ in Eccleſiaſtica Dignitate conſtitu-
tæ munitis, eadem prorsus fides, tam in
iudicio, quam extra illud, ubique locorum ha-
beatur, quæ ipſis præſentibus haberetur, ſi
forent exhibitæ, vel oſtenſæ.

Sanctio.

Nulli ergò omnino Hominum liceat paginam
hanc noſtrarum confirmationis, approbationis,
innovationis, voluntatis, mandati, ſtatuti, de-
creti, & declarationis infringere, vel ei auſu
temerario contraire. Si quis autem hoc atten-
tare præſumpſerit, indignationem Omnipotentis
Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apoſtolorum
ejus ſe noverit incurſurum.

Dat. Pon-
tif. Anno
VIII. die 5.
Auguſti 1748.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem
Anno Incarnationis Dominicæ MDCCXLVIII.
Nonis Auguſti, Pontificatus Noſtri Anno Octavo.
D. Card. Paſſioneus.

J. Datarius.
VISA DE CURIA
J. C. Boſchi.

Loco † Plumbi.

J. B. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.
Publicata die 26. Auguſti 1748.

Ereccio Seminarii Miſſionum in Conventu Sanctæ
Mariæ de Roſario, & Febri, in Monte Ma-
rio, Fratrum Ordinis Prædicatorum Congre-
gationis Sancti Marci.

LVII.

BENEDICTUS EPISCOPUS

Servus Servorum Dei. Ad futuram rei me-
moriam.

Eccleſiæ Catholice regimini, meritis licet
imparibus, divina diſpoſitione præſidentes,
illa, quæ a Romanis Pontificibus Prædeceſſori-
bus Noſtris ad majorem Dei gloriam, ac Reli-
gionis, piorumque operum incrementum &
propagationem, providè emanalle noſcuntur,
ut firma ſemper, ac ſtabilia perſiſtant, Apoſto-
lici muniminis, cum id a Nobis petitur, patro-
cinio libenter conſtabilimus.

Proœmium.

Alias ſiquidem pro parte tunc exiſtentium
Vicarii Generalis, & Fratrum Congregationis
Sancti Marci Florentin. Provinciæ Romanæ Or-
dinis Prædicatorum, felicitis recordat. Clementi
Papæ XI. Prædeceſſori Noſtro expoſito, quòd
dudum tunc in humanis agens Joannes Vi-
ctorius de Rubeis in ſuo, ſub quo ab humanis de-
ceſſit, die XXI. Decembris Ann. MDCXLVI.
condito teſtamento, Ordinem Fratrum Sancti
Hieronymi Congregationis Beati Petri de Piſis
hæredem inſtituerat, ac voluerat, ut extra
Portam Angeſicam Almæ Urbis Noſtræ, in loco,
qui ad Crucem Montis Marii vocatur, in quo
quædam Eccleſia ſub invocatione Beatæ Mariæ

Teſtamen-
tum Jo. Vic-
torii de Ru-
beis favore
Fratrum S.
Petri de Pi-
ſis.

Viriginis de Roſario, & Febri nuncupata,
conſtructa reperiebatur, novus Conventus
ſecundo dicti Ordinis & Congregationis, ac
manſiones ad uſum illius Fratrum, qui perfe-
ctioris vitæ ſtudio ducti ſeſe illuc recipere vo-
luiffent, ædificarentur, dictique Fratres in Ec-
cleſia hujusmodi divina Officia celebrare debe-
rent; ac declaraverat, tot ex dictis Fratribus
ibidem permanere debere, quot ex fructibus ſuæ
hæreditatis, aſſignatis eorum cuiilibet quotannis
quinquaginta ſcutis monetæ ab omni expenſa in
Eccleſia præſata faciendæ liberis, & potiſſent;
adjecta inter alias conditione, quia prævidebat,
nonniſi ſex Fratres ex fructibus hæreditatis hu-
juſmodi in hoc novo Conventu ali potiſſent, quod
prædicti Fratres ea ſuper re neceſſarias Lite-
ras Apoſtolicas derogatorias infra ſex meſes
tunc decurrendos obtinerè curarent; & in even-
tum, quo illas minime obtinuiffent, ſex Pres-
byteros ſæculares a ſe nominatos dicto Ordini
ſubſtituerat cum eodem onere celebrationis Di-
vinorum Officiorum, ac pari aſſignatione
quinquaginta ſcutorum ſimilium cuiilibet ex dictis
ſex Presbyteris ſæcularibus, quot ex hujusmodi
fructibus ali potiſſent, annuatim perſolvendo-
rum, & cum libera facultate, ut quilibet ex Pres-
byteris præſatis Succellorem ſibi in perpetuum
eligere valeret: Ac demum tam dictis Fra-
tribus, quam Presbyteris ſæcularibus, in adim-
plemento alicujus conditionis, ſeu rerum ab ipſo
Joanne Victorio Teſtatore injunctarum deſicien-
tibus, Confratres pro tempore exiſtentes Con-
gregationis ſub titulo Aſſumptionis Beatæ Ma-
riæ Virginis Immaculatæ in Domo Profeſſa
de eadem Urbe Clericorum Sæcularium Societa-
tis Jeſu canonicè erectæ ad dictam ſuam hære-
ditatem vocaverat, & aliis, prout in dicto
Teſtamento uberius aſſerebatur contineri.

Conditio-
nes ipſis in-
junctæ.

Subſtitutio
favore Pres-
byterorum
ſæcularium.

Alia ſub-
ſtitutio, favo-
re Congrega-
tionis Aſſum-
ptionis Beate
Mariæ
Virginis in
Domo Profe-
ſſa Soc. Je-
ſu.

Ipsi vero Fratres cum intra præfixum ſibi tem-
pus memoratas Literas Apoſtolicas non obtinuiffent,
dictique Presbyteri ſæculares ſe ad hæ-
reditatem, & Eccleſiam hujusmodi admitti
contenderent, poſt diſpendioſam duodecim